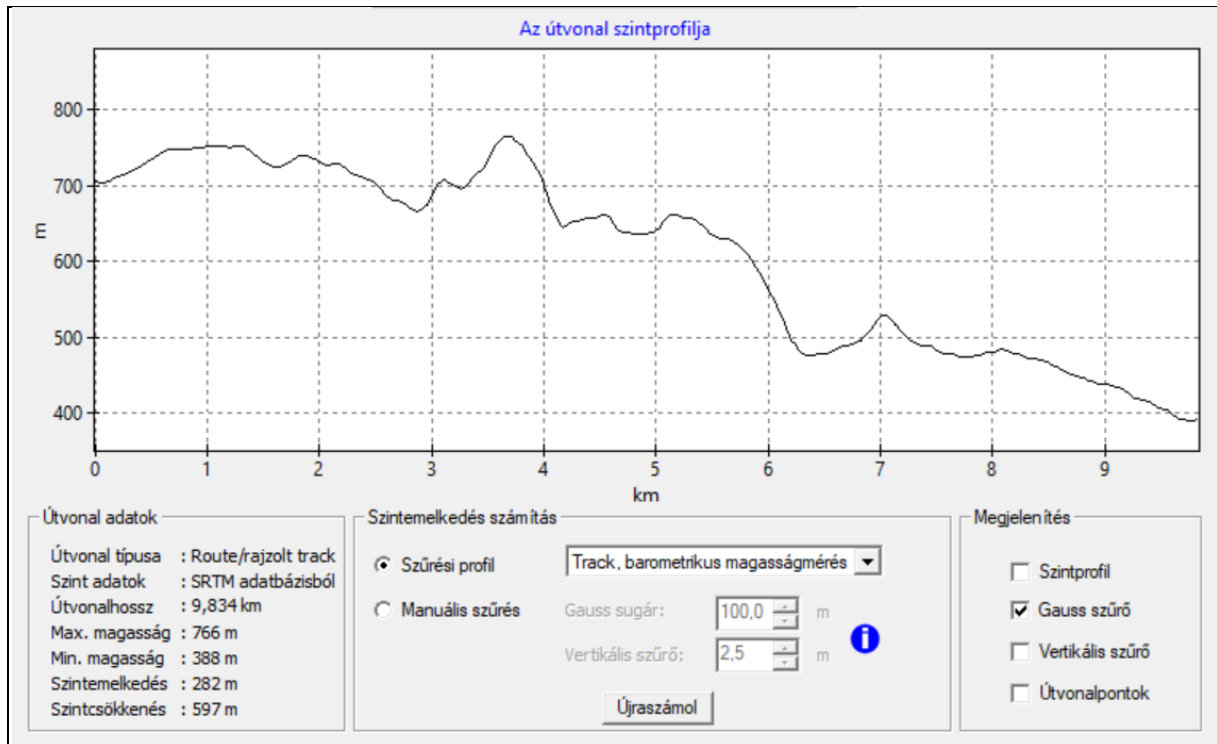

2026. április 17.

Útvonal: Mátraszentistván központ buszmegálló – Büdös-kő-lápa – Newton-szikla – Szamár-kő – Ágasvári-bércsek - Ágasvári turistaház – Foton-rét - Török lányoma - Holtner forrás – Békás tó - Ágasvári menedékház buszmegálló

Táv: 10 km → 15 pont; szint: 300 m → 6 pont; **MTSZ pont: 21**

Nagyon korán negyed hétkor indultunk otthonról. Mai túránk jó utazásos túra volt. Nyugatiba utaztunk, onnan a Stadion buszállomáshoz, majd busszal Mátraszentistván központ buszmegállóig. Itt kezdtük mai napi túránkat. Közel négy óra alatt jutottunk el kiindulási pontunkra. Ezek a helyszínek már közelítik a többnapos túrák igényét. Lassan már túl sok lesz az utazás ahhoz, hogy otthonról az egynapos túra megtartása értelmes legyen.

Indulás után rögtön elkezdett emelkedni az út. Egy darabig még a falu külterületén vezetett az Országos Kék jelzés. Szépen ráláttunk a sípályákra, majd az út földúttá, azután már köves ösvénnyé vált. Egyre vadregényesebb volt a táj. Szerencsére még a fák nem borultak teljesen levélbe, ezért úgy levél által kicsit takarva elég szép volt a kilátás.

Megérkeztünk a Büdös-kő lápához.

A Newton-szikla közelében megkerestük a ládát, utána egész könnyen felmáztunk a szikla tetején lévő kilátóponthoz. Az egyik oldalán bokrok takarták a kilátást, de a másik irányban nagyon szép volt a kilátás. Láthatóvá váltak a Magas-Mátra közeli csúcsai, és a völgyekben lévő falvak.

Innen kezdődött az igazán vadregényes és nehéz terep.

Megérkeztünk a Szamár-kőhöz. A lányoknak sikerült a sziklában azonosítani a szamár fejének részeit. Ügyesek voltak, mert én nem vettem észre semmit a szamárból.

A terep a sziklától kezdett rendkívül nehezzé, emelkedőssé válni. Meredek, csúszós, morzsalékos volt az ösvény. Igen csak oda kellett figyelni, nehogy visszacsúszunk a már nehezen legyűrt terepen. Időnként feltűnt egy rendkívül magas és meredek hegycsúcs. Viccelődve mondtam a lányoknak, hogy oda fogunk felmenni. Mondták, hogy ne vicceljek, az a csúcs nem megmászható földi halandó túrázók számára.

Hosszú, lihegtető emelkedők és gyönyörű kilátóhelyek után fent voltunk az Ágasvár tetején, ami tényleg az a csúcs volt, amivel viccelődtem. Hihetetlen hová jutottunk fel.

Az Ágasvár tetején van egy láda, amit Peti megkeresett.

A ládánál is fontosabb volt a pihenés és étkezés. Az Ágasvár tetejéről gyönyörű kilátásban gyönyörködhattunk. Próbáltuk beazonosítani az alattunk látható településeket. Azt hiszem ebben kisebb-nagyobb sikerrel jártunk.

Jajjjj! Tovább kell indulni. De rossz felállni és elindulni. Elindultunk az Ágasvári turistaház felé vezető ösvényen.

Rendkívül meredek, csúszós volt a terep. Még akár veszélyesnek is lehetne mondani. Hosszan, több száz méteren keresztül legalább 45-50 százalékos volt a lejtő. Kevés fa, bokor azért volt az ösvény mellett, amibe kapaszkodni lehetett, de legnagyobb segítséget a fák kiálló gyökerei, meg a stabilan álló kövek adták. Egyébként csak a morzsalékos, nagyon csúszós kis apró kövek voltak, amik rendkívül nehezzé tették a lejutást. Csak innen jussunk le, majd pihenünk az Ágasvári turistaház padjain. Útközben szemből túrázókkal találkoztunk, akiktől megkérdeztük, hogy lefelé milyen a terep. Mondták, hogy nagyon lejtős, ettől mi nem nagyon dobódtunk fel.

Vége megérkeztünk az Ágasvári turistaházhoz. Meglepetésünkre a turistaház körbe van kerítve, kapuja zárva. Magánterület, belépni tilos jelzéssel. Hát ez hogyan történhetett meg egy ennyire fontos pihenőhellyel? Találkoztunk itt egy fiatalasszonnyal, aki egyedül túrázik és Mátraverebélyről jött fel ide. Jó fárasztó az út onnan is az Ágasvári turistaházhoz. Alig várta, hogy le tudjon ülni pihenni, enni. Hát ez a zárt kapu előtt állva történt meg. Jól elbeszélgettünk a hölgygel, akitől megtudtuk, hogy Mátraverebélyről – Szarvaskőig szeretne elgyalogolni. Ez rögtön a régi, szép, erővel teli időszakunkat juttatta eszünkbe, amikor még mi is így adtuk elő a túrázást. Hát változnak az ember fizikai lehetőségei, ahogy halad előre az életkora.

Rövid pihenő után következett a Török lábnyoma elnevezésű képződmény megtekintése. Egy kicsit Mátraverebély irányába kellett ehhez mennünk az Országos Kék jelzésen. Meg is találtuk könnyen a képződményt. Valóban úgy nézett ki, mintha két lábnyom volna a sziklában. Peti bele is állt a lábnyomokba. Cipőstül épp, hogy elfért a lába a képződményben. A láda is meglett könnyen.

Ezután visszamentünk az Ágasvári turistaház kerítéséhez, amely a Foton rétet zárja el a túrázók elől. Mérgelődve mentünk el a hely mellett és visszaemlékeztünk arra szép időre, amikor még nem volt kerítés és a turistaház is nyitott kapukkal várta a megfáradt turistákat.

Egyre nehezebben lejtős terep következett. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy olyan legyen a terep, mint az Ágasvári bércről való lejutás. Azért ez nem volt annyira nehéz, de nagyon igénybe vette a térdeinket, izmainkat. Na, ennek másnap izomláz lesz a következménye, az már biztos.

Elérkeztünk a Csörgő-patak völgyéhez. Az elágazásnál eldöntöttük, hogy a közeli forráshoz Peti megy csak fel, a lányokkal meg szép lassú tempóban előremegyünk a buszmegálló közelében lévő vendéglőbe.

Nagyon szép szakasz következett. A Csörgő-patak, nevéhez méltóan valóban csörgött. Nyugtatóan, szinte zeneként szólt a patak. Egyre jobban emlékeztetett a hely a Bakonyban lévő Galya patak szurdokára.

Beértünk a nyaraló házak közé és végre megláttuk a buszmegállót és a vendéglőt. Biztos nincs nyitva, miért lenne egy ilyen eldugott helyen nyitva hét közben egy vendéglő. Csodák-csodájára nyitva volt. Peti is utolért minket és már ittuk is a jól megérdemelt sörünket.

Pontosan jött a Pásztóra tartó busz is. A vasútállomástól jó egy kilométert kellett gyalogolnunk a Salgótarján-Hatvan közötti út mellett lévő buszmegállóig. Hát ez igazán nem utas barát buszközlekedés, ahol a városból egy csomót kell gyalogolni azért, hogy Budapest, vagy Salgótarján irányába fel tudjon az ember szállni a buszra. Talán a busznak nem lenne akkora kerülő, ha városba befordulna, felvenné az utasokat és utána visszakanyarodna a főútra. No, mindegy, a lényeg az volt, hogy robogtunk a Kacsóh Pongrác úti buszmegálló irányába, az M3-ason sem volt torlódás, ezért egy nagyon kellemes buszozás után, kis sétával már ott is voltunk a Rákosrendező vasútállomás dűledező épületénél.

Fáradtságunk levezetéseként, még a helyi egységben legurult egy sör és már jött is a vonat.

Korábban hazaértünk, mint amire számítottunk.

Jó fárasztó volt azért ez a nap, de megérte, nagyon szép helyeken járkáltunk.

